

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/158/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117214646
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1117214646.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci žalobcu: W. D., L.. XX.XX.XXXX, P. Č. Ú. na E. P. M. D. E. B., D. D.: N. XX, G. - X, B., v zast.: JUDr. Jozef Sabó, advokát so sídlom: Obchodná 187/6, Sečovce, JUDr. Juraj Gavalec, advokát so sídlom: T. Tekela 23, Trnava, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. 13, Bratislava, 2/ Krajský súd v Trnave, so sídlom: Vajanského 2, Trnava, o ochranu osobnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č.k. 16C/39/2017-209 zo dňa 28.02.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/ a 2/ sa **p r i z n á v a** náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanému 1/ a 2/ nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa § 11, § 12 ods. 1, 2, 3, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 Zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vecne tým, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 15.06.2017 domáhal voči žalovanému v 1. a 2. rade ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a žiadal, aby súd určil, že súhlas Krajského súdu v Trnave na použitie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSTT-V-186-1/2010-Ntt zo dňa 06.05.2010 a súhlas Krajského súdu v Trnave na predĺženie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSSTT-V-279-1/2010-Ntt zo dňa 04.08.2010 sú nezákonné, čím žalovaný v 1. a 2. rade porušil jeho práva na ochranu súkromia podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Súd vykonal žalobcom označené dôkazy oboznámením sa s listinnými dokladmi - súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov vydaný Krajským súdom v Trnave Č.p. KSTT-V-186-1/2010-Ntt zo dňa 06.05.2010, súhlas na predĺženie použitia informačno-technických prostriedkov vydaný Krajským súdom v Trnave Č.p. KSTT-V-279-1/2010-Ntt, žiadosť Prezídia Policajného zboru úrad boja proti organizovanej kriminalite odbor Západ o použitie informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Č.p.: PPZ-V-323/2010-BOK-Z zo dňa 05.05.2010, žiadosť Prezídia Policajného zboru úrad boja proti organizovanej kriminalite odbor Západ o predĺženie použitia informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Č.p.: PPZ-V-323/2010-BOK-Z zo dňa 03.08.2010, Nález

Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 114/2012-42, vyjadrenie sudkyne I. I. T. zo dňa 26.07.2018, vyjadrenie sudkyne I. P. J. zo dňa 23.10.2018, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 205/2016-25 zo dňa 6. apríla 2016, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo V 1/2014 zo dňa 19. marca 2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo V 1/2014 zo dňa 30. januára 2013.

4. Súd mal v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán za preukázané, že Prezídium Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite odbor Západ žiadosťou Č. p. PPZ-V-323/2010-BOK-Z zo dňa 05.05.2010, doručenou Krajskému súdu v Trnave dňa 06.05.2010 požiadalo o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku (ďalej ITP) podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov. Polícia žiadala zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky účastníckej stanice XXXXXXXXXX, ktorej majiteľom bol žalobca, v období od 05.05.2010 do 05.08.2010. Podľa žiadosti cieľom ITP bolo ustáliť spolupáchateľov a získať ďalšie dôležité informácie potrebné pre úspešnú realizáciu smerujúcu k dokumentovaniu trestnej činnosti. Pracovníkmi Odboru boja proti organizovanej kriminalite, oddelenia odhaľovania odboru Západ v Trnave boli v tom čase operatívne rozpracované trestné činy vydierania podľa § 189 Trestného zákona, hrubého nátlaku podľa § 190 Trestného zákona, nátlaku podľa § 192 Trestného zákona a nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 Trestného zákona. Operatívno-pátracou činnosťou bolo zistené, že žalobca vytvára okolo seba skupinu osôb s cieľom zastrašovania rôznych podnikateľských štruktúr vlastniacich reštauračné, pohostinské a zábavné zariadenia a následne poskytovanie ochrany. Podarilo sa získať informácie, že skupina osôb okolo žalobcu začala v okrese Hlohovec vo veľkom kontrolovať a riadiť obchod s omamnými a psychotropnými látkami. Cieľom ITP bolo ustáliť spolupáchateľov a získať ďalšie dôležité informácie potrebné pre úspešnú realizáciu smerujúcu k dokumentovaniu uvedenej trestnej činnosti.

5. Krajský súd v Trnave dňa 06.05.2010 vydal súhlas Č.p. KSTT-V-186-1/2010-Ntt na použitie informačno-technických prostriedkov na zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky telefónneho čísla XXXX XXX XXX, ktorá bola registrovaná na osobu žalobcu. Súhlas platil na obdobie od 06.05.2010 do 06.08.2010. V predmetnom súhlase bolo uvedené, že vzhľadom k tomu, že ide o podozrenie z trestnej činnosti páchanej žalobcom a jej odhalenie a zabezpečenie nevyhnutných dôkazov pre trestné konanie by bolo iným spôsobom neúčinné a podstatne sťažené, bol súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydaný.

6. Prezídium Policajného zboru Úrad boja proti organizovanej kriminalite odbor Západ žiadosťou Č.p. PPZ-V-323-10/2010-BOK-Z zo dňa 03.08.2010, doručenou Krajskému súdu v Trnave dňa 04.08.2010 požiadalo o predĺženie použitia informačno-technického prostriedku (ďalej ITP) podľa § 4 ods. 2 zákona č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov. Polícia žiadala o súhlas k odposluchu telefónnej stanice XXXXXXXXXX, ktorej majiteľom bol žalobca a to na čas tri mesiace. Cieľom ITP bolo zistiť a ustáliť osoby pracujúce pre žalobcu a podieľajúce sa na trestnej činnosti a získať ďalšie informácie potrebné pre úspešnú realizáciu smerujúcu k dokumentovaniu trestnej činnosti.

7. Krajský súd v Trnave dňa 04.08.2010 vydal súhlas Č.p. KSTT-V-279-1/2010-Ntt na predĺženie použitia informačno-technických prostriedkov na zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky telefónneho čísla XXXX XXX XXX, ktoré bolo registrované na osobu žalobcu a ktoré používala osoba žalobcu. Súhlas platil na obdobie od 00.00 hod 07.08.2010 do 07.11.2010.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom I. ÚS 114/2012-42 zo dňa 13. júna 2012 rozhodol v konaní o sťažnosti inej osoby vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasom Krajského súdu v Trnave na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo 4. augusta 2010 tak, že základné práva menovaného podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasom Krajského súdu v Trnave na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo 4. augusta 2010 porušené boli a menovanému priznal finančné zadostučinenie v sume 2 000 eur a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.

9. Súd základ uplatneného nároku žalobcu posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalobca sa nedomáhal nároku podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, domáhal sa ako to výslovne uviedol ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka tvrdiac, že sa domáha konštatovania porušenia jeho základného práva na ochranu súkromia podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť a preto žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

11. Každá fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Za zásah do tohto práva je považované každé konanie ale aj opomenutie, ktoré je objektívne spôsobilé zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby. Neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti je každé konanie či opomenutie, ktoré zasahuje do práv fyzickej osoby chránených zákonom a je v rozpore s povinnosťou zásahu stanovenými právnym poriadkom. Účelom poskytnutia primeraného zadosťučinenia je poskytnúť fyzickej osobe za neoprávnený zásah do jej osobných práv primerané zadosťučinenie. Podmienkou úspešného uplatnenia práva na primerané zadosťučinenie v citovaných ustanoveniach je skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a skutočnosť, že tento zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe podmienky musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah obsahom, ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý prívodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti. Za neoprávnený nemožno považovať zásah do osobnostnej sféry, ak ide o okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania (napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana či krajná núdza).

12. Žalobca sa voči žalovanému v 1. a 2. rade domáhal ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v dôsledku zásahu do jeho práva na ochranu jeho osobnosti podľa žalobcu vydaním nezákonných súhlasov na použitie informačno-technických prostriedkov, súhlasov na odpočúvanie telefonickej stanice registrovanej na osobu žalobcu. Súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov boli vydané Krajským súdom v Trnave dňa 06.05.2010 a dňa 04.08.2010. Žalobca mal za to, že súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov sú nezákonné, neobsahujú žiadne odôvodnenie, ich odôvodnenie je len formálne, žalobcovi nikdy nebolo vznesené obvinenie za trestné činy v súvislosti so spáchaním, ktorými mali byť vydané a zistenia, ktorými boli žiadosti o ich vydanie odôvodnené sa nepreukázali. Vydaním súhlasov zo strany súdu na použitie informačno-technických prostriedkov bolo porušené jeho právo na ochranu súkromia.

12.1. Žalovaný v 1. a 2. rade namietali v priebehu konania nedostatok pasívnej legitímácie.

12.2. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2013 zo dňa 26.septembra 2013, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 9/2014 pod č. 127/2014 pri riešení otázky, kto je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý predpokladá, že pri odškodňovaní podľa jeho ustanovení môže byť poskytnutá náhrada nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu - vid' bližšie § 17 ods. 2 tohto zákona). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčíslieť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (porovnaj tiež

rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009). V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v zákone (viď napríklad § 422 a 427 Občianskeho zákonníka). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, vyplýva tiež zo zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom [ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“ (ktorý bol účinný v čase vydania rozhodnutia UBD, vzťahoval sa na škody vzniknuté za jeho účinnosti a v § 1 a § 18 stanovoval zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie štátneho orgánu alebo jeho nesprávny úradný postup)]; takáto výnimka vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z., v ustanovení § 1 ods. 1 ktorého je vyjadrené, že za škodu spôsobenú niektorým orgánom verejnej moci nezodpovedá tento orgán, ale štát. V pôsobnosti zákona č. 58/1969 Zb. (aj zákona č. 514/2003 Z.z.) to teda znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán (orgán verejnej moci) škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medzi iným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti. Dovolací súd túto časť odôvodnenia uzatvára poukázaním na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2007 sp. zn. I. ÚS 137/07, v závere ktorého sú zaujaté právne závery obdobné tým, ku ktorým dospel dovolací súd v preskúmvanej veci.

12.3. Súd vzhľadom na uvedené dovodil, že žalobcom označený žalovaný v 1. rade nie je pasívne legitimovaným subjektom v konaní, v ktorom sa žalobca domáhal ochrany osobnosti v dôsledku, podľa žalobcu, vydaných nezákonných súhlasov súdom na použitie informačno-technických prostriedkov. Súd sa stotožnil s obranou žalovaného v 1. rade, že v konaniach o ochranu osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka je pôvodcom zásahu fyzická osoba resp. právnická osoba, ktorej konaním malo dôjsť k zásahu do práv a právom chránených záujmov osobnosti, pričom štátne orgány a štát sú odlišnými subjektmi práva, teda odlišnými právnickými osobami. Štát nie je možné stotožňovať s konkrétnym subjektom, ktorý sa mal dopustiť neoprávneného zásahu udelením súhlasov na použitie informačno-technického prostriedku v podobe zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky žalobcu. Súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného v 1. rade t.j. z dôvodu, že žalobcom označený žalovaný v 1. rade nezodpovedá za žalobcom deklarovaný zásah do práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Jednou zo základných podmienok konania je civilno-procesná subjektivita, ktorej predpokladom je hmotno-právna subjektivita vo význame spôsobilosti mať určité práva a povinnosť podľa hmotného práva. Ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti je potencionálnym subjektom práv a povinnosti. Aby sa však stal subjektom určitého konkrétneho oprávnenia resp. nositeľom povinnosti je potrebné právne relevantné správanie, t. j. také správanie subjektu, s ktorým objektívne právo spája vznik určitého práva alebo povinnosti a je potrebné s týmito subjektmi konať. Pasívne legitimovaným v konaní o ochranu osobnosti je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), ktorého konaním malo dôjsť k zásahu do osobnosti. Štát vystupuje ako samostatný subjekt občianskoprávných vzťahov tam, kde je to vyslovene ustanovené v zákone, napríklad v zákone č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, kde v jednotlivých ustanoveniach je uvedené, že za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím zodpovedá štát.

13. Vo vzťahu k nároku žalobcu na ochranu osobnosti voči žalovanému v 2. rade žalobca nemohol byť v konaní úspešný z dôvodu, že v konaní nepreukázal nedôvodnosť zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti vydaním ním namietaných súhlasov Krajským súdom v Trnave (žalovaným v 2. rade) na použitie informačno-technických prostriedkov.

14. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2013 zo dňa 26. septembra 2013, publikovanom v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 9/2014 pod č. 127/2014, niektoré zásahy, zdanlivo sa javiace ako neprípustne zasahujúce do osobnostných práv, nie sú neoprávnené. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, ak existujú okolnosti vylučujúce jeho neoprávnenosť. Jednou z takých okolností je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženéj povinnosti. Tu totiž dochádza k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem jednotlivce fyzickej osoby dostáva do kolízie s iným (verejným - vyšším) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júla 2008 sp.

zn. 3 Cdo 201/2007). Neoprávnenosť je spravidla vylúčená aj v prípade zásahu do práva na ochranu osobnosti, ku ktorému došlo v rámci úradného konania, pokiaľ zásah nevybočil z medzí daných platnými predpismi. „Ak je v súlade so zákonnými podmienkami začaté príslušné konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie tohto rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania, a to ani ak sa prípadne neskôr preukáže, že nebolo vydané dôvodne“ (R 36/2009). Treba pripomenúť, že už v Zborníku III. Najvyššieho súdu, SEVT, Praha 1980, str. 197 bol vyslovený názor, že „nemožno pripustiť žalobu na ochranu osobnosti pre obsah vydaného rozhodnutia (odôvodnenie rozhodnutia) proti orgánu, ktorý je povolaný také rozhodnutie urobiť. Náprave tu totiž slúžia opravné prostriedky proti rozhodnutiu, prípadne návrh na opravu dôvodov rozhodnutia súdu podľa ustanovenia § 165 O.s.p.“.

15. Fyzická osoba sa môže domáhať ochrany osobnosti v prípade ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom do jej osobnosti za kumulatívneho splnenia zákonných predpokladov a to existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, pričom tento zásah musí byť neoprávnený a musí tiež existovať príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vzniknutou ujmom. Nenaplnením/nesplnením ktoréhokoľvek z týchto predpokladov je možnosť vzniku sankcií podľa § 13 Občianskeho zákonníka vylúčená.

13.3. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov, keď nepreukázal neoprávnenosť zásahu. Neoprávnený zásah je zásah, ktorý je vykonaný v rozpore s právom a jeho oprávnenosť nevyplýva z ustanovenia § 12 Občianskeho zákonníka alebo osobitných predpisov, ktoré zásah dovoľujú. Žalobcom tvrdený zásah do jeho práv na ochranu osobnosti v podobe súdom vydaných súhlasov na použitie informačno-technických prostriedkov na odpočúvanie telefonickej stanice registrovanej na osobu žalobcu zo dňa 06.05.2010 a zo dňa 04.08.2010, nie je možné považovať bez ďalšieho za neoprávnený zásah, nakoľko súhlas zo dňa 06.05.2010 a zo dňa 04.08.2010 vydaný Krajským súdom v Trnave bol vydaný v súlade so zákonom č. 166/2003 Z.z. keď tieto súhlasy vydané súdom neboli predpísaným spôsobom zrušené. Predmetné súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov vydané Krajským súdom v Trnave sú právoplatné a súd v občianskoprávnom konaní nemá právomoc preskúmať právoplatné rozhodnutia iného súdu, nie je oprávnený preskúmať ich oprávnenosť a je povinný vychádzať z toho, že boli vydané v súlade so zákonom. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 2011 sp. zn. 1 Cdo 66/2009, podľa ktorého všeobecný súd nemôže preskúmať podmienky vydania rozhodnutia o odpočúvaní a z toho dôvodu nemožno považovať odpočúvanie žalobcu, vykonané za neoprávnený zásah do jeho súkromia žalobca v konaní o ochranu osobnosti nemá ako osoba dotknutá takýmto odpočúvaním možnosť domáhať sa ochrany v súvislosti s faktom, že jeho rozhovor bol odpočúvaný. Súd konajúci o ochrane osobnosti nesmie preskúmať oprávnenosť vydania právoplatného príkazu (udeleného písomného súhlasu sudcu na použitie informačno-technických prostriedkov). Takýto príkaz ako právoplatné rozhodnutie je totiž pre súd záväzný, je ním viazaný a z tohto príkazu musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať, keď ani pre tento prípad neplatí žiadna výnimka zo všeobecného pravidla o dosahu právoplatného rozhodnutia na občianskoprávne konanie. Súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 274/2005, podľa ktorého, vzhľadom na to, že opravný prostriedok ani voči súhlasu, ani voči príkazu nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného súhlasu či príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že súhlas a príkaz sú právoplatnými rozhodnutiami, ktorými je súd viazaný, resp. z ktorých musí súd vychádzať. To sa vzťahuje tak na trestné konanie, ako aj na prípadné občianskoprávne konanie na ochranu osobnosti (na ochranu súkromia). Odlišná je situácia v súvislosti so skutočnosťou, že na základe súhlasu či príkazu odpočúvaný telefonický rozhovor sa môže stať dôkazným prostriedkom v trestnom konaní. Dotknutá osoba, ktorej rozhovor bol takto odpočúvaný, môže v trestnom konaní pred súdom namietat nezákonnosť odpočúvania a z toho vyplývajúcu nepoužiteľnosť odpočúvaného rozhovoru ako dôkazu. Môže však tak urobiť len pri súčasnom splnení dvoch podmienok: trestná vec musí dospieť do štádia súdneho konania a dotknutá osoba musí byť stranou v trestnom konaní či už ako obžalovaná alebo ako poškodená. Zároveň to znamená, že ochrana zo strany trestného súdu vôbec neprichádza do úvahy v prípadoch, ktoré sa pred trestný súd vôbec nedostanú, ale ani v prípadoch takých dotknutých osôb, ktoré nie sú stranami v trestnom konaní.

16. Žalobca pokiaľ mal za to, že v jeho prípade boli informačno-technické prostriedky použité nezákonne musel, aby bol v konaní úspešný, preukázať nezákonnosť ich použitia resp. preukázať nezákonnosť

vydaných súhlasov na ich použitie. Nezákonnosť ich použitia však môže vysloviť len Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci konania podľa § 49 a nasl. Zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nakoľko v prejednávanej veci získané poznatky z ich použitia k trestnému stíhaniu žalobcu nevedli.

17. Vo vzťahu k žalobcom uvádzanému nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 114/2012-42 zo dňa 13. júna 2012, ktorým ústavný súd rozhodol o sťažnosti inej osoby vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhlasom Krajského súdu v Trnave na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo 4. augusta 2010 tak, že vyslovil, že základné práva tej inej osoby boli súhlasom Krajského súdu v Trnave na predĺženie použitia informačno-technického prostriedku sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo 4. augusta 2010 porušené súd uvádza, že rozhodnutie ústavného súdu sa netýka osoby žalobcu a teda nie je možné na neho prihladať a predmetným nálehom uvedené rozhodnutia Krajského súdu v Trnave - súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov ani neboli zrušené.

18. Sumarizáciou uvedeného je zrejmé, že v prejednávanej veci nebol splnený základný predpoklad pre uplatnenie nároku žalobcu na ochranu osobnosti určením, že súhlas Krajského súdu v Trnave na použitie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSTT-V-186-1/2010-Ntt zo dňa 06.05.2010 a súhlas Krajského súdu v Trnave na predĺženie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo dňa 04.08.2010 sú nezákonné a konštatovaním, že žalovaný v 2. rade ich vydaním porušil práva žalobcu na ochranu súkromia podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to preukázanie nezákonnosti predmetných súhlasov na použitie informačno-technických prostriedkov na odpočúvanie telefonickej stanice registrovanej na osobu žalobcu.

Keďže nezákonnosť žalobcom namietaných súhlasov žalovaného v 2. rade zo dňa 06.05.2010 a 04.08.2010 nebola preukázaná a konajúci súd nie je oprávnený o nezákonnosti rozhodnúť, nebolo možné dospieť k záveru, že by bolo nezákonným spôsobom do práva na ochranu osobnosti žalobcu resp. do jeho práva na ochranu súkromia podľa čl. 22 ods. 1 a ods. 2 Ústavy zasiahnuté.

19. V priebehu konania žalobca navrhol vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu k obsahu žaloby a vyžiadanim si spisov od žalovaného v 2. rade sp. zn. KSTT-V-186/1/2010-Ntt a KSTT-V-279-1/2010-Ntt za účelom preskúmania opodstatnenosti a dôvodnosti odpočúvania žalobcu.

20. Súd žalobcom navrhnuté dokazovanie nevykonal z dôvodu, že žalobcom navrhnuté dokazovanie považoval za nadbytočné, neúčelne a nehospodárne, nakoľko navrhované dokazovanie nesúviselo s preukázaním relevantných skutočností podstatných pre posúdenie opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku. Podľa Civilného sporového poriadku výsluch strany je len podporným dôkazom a súd výsluch strany nariadi len vtedy ak ho strana sporu navrhne na preukázanie tvrdých skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a preukázanie, ktorých nie je možné iným spôsobom. Výsluch žalobcu v konaní k obsahu žaloby nebol podľa názoru súdu relevantným a účelným, vzhľadom k tomu, nebol navrhnutý na preukázanie skutočností, ktoré by nebolo možné preukázať iným spôsobom. Dokazovanie vyžiadanim si žalobcom uvedených spisov za účelom preskúmania opodstatnenosti a dôvodnosti odpočúvania žalobcu súd tiež považoval za nadbytočné, vzhľadom k tomu, že ako už uviedol vyššie, zákonosť vydaných právoplatných súhlasov nie je oprávnený preskúmať.

21. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu na ochranu osobnosti nie je dôvodná a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi. Žalobca v konaní nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom predpokladaných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na ochranu osobnosti, pričom nesplnenie čo i len jedného z predpokladov je dôvodom na zamietnutie žaloby. V konaní žalobca nepreukázal nezákonnosť namietaných súhlasov vydaných žalovaným v 2. rade zo dňa 06.05.2010 a 04.08.2010 a teda nepreukázal že zásah do jeho súkromia bol neoprávnený (nezákonný) a teda, že bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti nezákonným spôsobom resp. do jeho práva na ochranu súkromia podľa čl. 22 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

22. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorý žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie žalobca odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/ a h/ C.s.p., namieta, že nebol na pojednávaní dňa 28.02.2019 súdom vypočutý napriek tomu, že o to žiadal a samotné pojednávanie malo byť odročené na iný termín nakoľko jeho právny zástupca sa z dôvodu práceneschopnosti nemohol zúčastniť pojednávania. Žalobca nesúhlasí s tým, že súdom neboli vykonané dôkazy: výsluch žalobcu a spisy Krajského súdu v Trnave sp. zn. KSTT-V-186/1/2010-Ntt a sp. zn. KSTT-V-279-1-2010-Ntt. Žalobca namieta, že je jeho právom byť v konaní vypočutý a mienil uviesť závažné a dôležité skutočnosti pre rozhodnutie súdu a súd nemôže odmietnuť vykonať dôkaz, keď nepozná jeho obsah. Bez zadováženia a oboznámenia sa s uvedenými spismi nie je možné tvrdiť, že súhlas na odpočúvanie bol vydaný v súlade so zákonom. Žalobca taktiež namieta, že súd nesprávnym spôsobom vyhodnotil dôkaz nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 114/2012 z 13.06.2012. Ústavný súd v konaní sp. zn. I. ÚS 114/2012 rozhodoval o zákonnosti súhlasu z 04.08.2010 síce na základe sťažností sťažovateľa I. G., ale podstata veci sa týkala osoby žalobcu. Pokiaľ teda ústavný súd zistil, že vydaním súhlasu z 04.08.2010 boli porušené práva sťažovateľa I. G. z uvedeného vyplýva, že aj práva žalobcu boli porušené. V súvislosti s konštatovaním súdu, že nezákonnosť vydaných právoplatných súhlasov nie je oprávnený preskúmať, žalobca poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Adolf proti Rakúsku (rozsudok z 26.03.1982 Séria A č. 49).

23. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/ s tým, že žiada odvolací súd, aby potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

24. K vyjadreniu žalovaného 2/ sa žalobca nevyjadril.

25. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach a z dôvodov podaného odvolania podľa § 380 zák. č. 160/2015 Z.z., C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a podľa § 378 ods. 1 C.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

27. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

28. Žalobou sa žalobca domáhal určenia súdom, že súhlas Krajského súdu v Trnave na použitie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSTT-V-186-1/2010-Ntt zo dňa 06.05.2010 a súhlas Krajského súdu v Trnave na predĺženie informačno-technických prostriedkov sp. zn. KSSTT-V-279-1/2010-Ntt zo dňa 04.08.2010 sú nezákonné. Ochrany svojho práva sa žalobca domáhal s poukazom na § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Nakoľko sa žalobca domáhal ochrany svojich práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka, jednou z primárnych otázok, ktorú je potrebné v konaní vyriešiť medzi prvými je otázka vecnej legitímácie strán sporu. Otázku, kto je v konkrétnom prípade subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu, musí súd v konaní na základe žaloby na ochranu osobnosti riešiť vždy medzi prvými. Bez vyriešenia uvedenej otázky, t.j. do koho práv sa zasiahlo a kto sa zásahu dopustil, nie je (ešte) opodstatnené riešenie meritórnych otázok - nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmu, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch,

primeranosti výšky priznávaného zadosťučinenia a pod. Je totiž nepochybné, že spornosť v týchto otázkach možno v konaní o ochranu osobnosti riešiť práve len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka, t.j. medzi subjektom ochrany a subjektom zásahu. Niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, aj keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno totiž považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu (porovnaj s Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 201/2007). Keďže sa žalobca domáhal na súde ochrany práv osobnosti, vymedzenie subjektov, ktoré sú za ich prípadné porušenie sankcionované podľa občianskeho zákonníka, je vymedzené samotným vzťahom medzi fyzickou osobou, ktorej práva na ochranu osobnosti boli narušené a pôvodcom tohto zásahu (pôvodcom môže byť aj právnická osoba). Neoprávneným zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby vzniká vzťah osobnej povahy medzi oprávnenou osobou a povinnou osobou na strane druhej. Povinnosti a práva, ktoré vznikli z daného vzťahu sú viazané výhradne na tieto osoby, jedná sa preto o výlučne osobnú povinnosť tohto subjektu, ktorá neprechádza na ďalšiu osobu. Vzhľadom na čo je teda zrejmé, že nositeľom hmotnoprávnej povinnosti je ten subjekt, ktorý neoprávnený zásah do osobnostných práv spôsobil. V nadväznosti na uvedené, v konaní podľa § 11 Občianskeho zákonníka, nemôže byť žalovaný 1/ pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko ako vyplýva zo spisu, ujma žalobcovi mala vzniknúť rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Trnave (vydaním súhlasu a predĺžením tohto súhlasu súdu na použitie informačno - technického prostriedku). V takomto prípade žalovaný 1/, keďže za neoprávnený zásah do osobnostných práv zodpovedá jedine ich narušiteľ a táto osobná povinnosť subjektu na iný neprechádza, nemôže byť za žalobcom tvrdené nezákonné konanie žalovaného 2/ zodpovedný, a teda nesvedčí mu v konaní pasívna vecná legitimácia.

31. V súvislosti so žalovaným 2/, sa odvolací súd opätovne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal nedôvodnosť zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti vydaním predmetných súhlasov na použitie informačno - technických prostriedkov. Jedným zo znakov konania zasahujúceho do chránených práv osobnosti fyzickej osoby je neoprávnenosť zásahu. Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne alebo aj inak, vždy však musí byť jeho súčasťou rozpor so zákonom spočívajúci v tom, že ten, kto do chránených práv zasiahol, nemal na to zákonné oprávnenie a že nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahu (napr. existencia zákonom uznávaného dôvodu, že k zásahu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom alebo pri plnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona). Podľa ustálenej súdnej praxe neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. s právnym poriadkom. Napriek tomu, že niektoré zásahy, aj keby sa na prvý pohľad javili ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno na ne nazerať ako na neoprávnené. Podstatou toho je existencia okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. Ako už vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvej inštancie, o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, okrem iného, v prípadoch, kedy je zásah dovolený (resp. jeho možnosť je predpokladaná) zákonom. Pokiaľ zásah do osobnosti fyzickej osoby príde z dôvodu výkonu iného práva ustanoveného zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá zákon.

32. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ Krajský súd v Trnave udelil súhlas na použitie informačno - technických prostriedkov dňa 06.05.2010 a následne dňa 04.08.2010 udelil súhlas na predĺženie informačno - technických prostriedkov, a to ako vecne príslušný Krajský súd podľa § 2 ods. 1 písm. b/, § 4a ods. 1 zákona č. 166/2003 Z.z. postupujúc v súlade so zákonom mu priznanou právomocou, nemohol sa dopustiť zásahu do osobnostných práv žalobcu len samotným výkonom moci mu zákonom zverenej.

33. Pokiaľ žalobca namieta nezákonnosť použitia informačno - technických prostriedkov, je jeho právo domáhať sa vyslovenia ich nezákonnosti v konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky, ako jediný môže posúdiť nezákonnosť ich použitia. Nakoľko však Ústavný súd Slovenskej republiky neurčil, že vydaním predmetných súhlasov boli porušené práva žalobcu, nie je možné nazerať na dané súhlasy ako na neoprávnené a teda že by ich udelením došlo k nezákonnému zásahu do práv na ochranu osobnosti žalobcu. Ohľadom žalobcom predloženého nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/2012-42 z 13.06.2012, odvolací súd poukazuje na to, že daným nálezom bolo konštatované porušenie základných práv inej osoby než je osoba žalobcu, Ústavný súd Slovenskej republiky v uvedenom konaní neposudzoval porušenia práv žalobcu a neskúmal zákonnosť vydaných súhlasov na použitie informačno - technických prostriedkov v súvislosti s osobou žalobcu. Nie je preto možné vzťahovať uvedený nález o porušení práv sťažovateľa (čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd) aj na iné osoby

bez ohľadu na to, že k porušeniu práv podľa daného nálezu malo dôjsť súhlasom Krajského súdu v Trnave na predĺženie použitia informačno - technických prostriedkov sp. zn. KSTT-V-279-1/2010-Ntt zo 04.08.20120. Na doplnenie odvolací súd poukazuje aj na to, že predmetné súhlasy neboli Ústavným súdom Slovenskej republiky doteraz zrušené.

34. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne nevykonania niektorých ním navrhovaných dôkazov, vyžiadanim si spisov Krajského súdu v Trnave sp. zn. KSTT-V-186/1/2010-Ntt a sp. zn. KSTT-V-279-1-2010-Ntt a výsluchu žalobcu, odvolací súd poukazuje na to, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie strane sporu (§ 185 ods. 1 C.s.p.). Ak však súd rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná, musí svoj postup odôvodniť (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), čo aj súd prvej inštancie dodržal a ich nevykonanie riadne zdôvodnil.

16. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).